



Svjetlo iznad glave Brata Branham-a.
Houstonu, Teksas. 1950.godine.

govore o neobičnom rođenju Brata Branham-a i mnogim neobjasnivim događajima, kao što je pojava vihara, pojava glasa koji razgovara sa njim govori i gatara koja mu govori da ga prati znak. Tako je bilo i sa Pavlom i njegovim fenomenalnim životom, zbog kojeg, kada ga gledamo, svi proslavljammo Boga. Razmotrite divan način na koji je Bog radio sa Pavlom, i uporedite njegova iskustva, sa iskustvima Brata Branham-a.

Jedno od Pavlovih najneverovatnijih iskustava, uključivalo je nebesku posetu koja se dogodila dok je bio transportovan u Rim, kao zatvorenik, pod nadzorom komandanta rimske vojske. Pre nego što su se ukrcali na brod, na ostrvu Krit, Pavle je rekao kapetanu broda da tada ne bi smeli isploviti. Ali, kapetan je bio morski čovek, smatrao je da poznaje plimu, vetar i vremenske prilike na moru, bolje od Pavla, pa je, ipak, isplovio. Bili su na samo nekoliko dana puta od ostrva, kada ih je pogodila žestoka oluja. Da bi se brod olakšao, oprema i teret su bačeni u more, kako ne bi potonuo, a i ljudi sa njim. Pavle je čitao sve dok, kao što čitamo u Delima 27:21,22,

*21 I pošto dugo nisu jeli, Pavle stade usred njih i reče: Ljudi! trebali ste da me poslušate i ne napuštate Krit, čime biste izbegli ove teškoće i štetu;
22 Sada vas pozivam da se ohrabrite, jer neće propasti ni jedna duša od vas, nego samo lađa;*

Mora se priznati da je takvo obraćanje zarobljenika komandantima broda, izgledalo veoma neobično. Kada su svi bili u strahu za svoj život, rekao je da je trebalo da ga slušaju, ali je sada rekao da se ohrabre, jer niko neće poginuti, iako će se sam brod razbiti. S kojim pravom bi bilo koji zatvorenik, poput Pavla, mogao da govori takve reči?

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 8.
Serbian.

Pojavljuje se Anđeo.

Knjiga Dela apostolskih beleži mnoge duhovne događaje, koji su se desili Božijim ljudima, tokom prvog veka Crkve. Apostol Pavle je bio jedan od tih ljudi čiji, su život neprestano pratila neobična iskustva. Čak je i njegovo obraćenje, kao što smo videli u 6. poglavljju, bilo neobično, kada ga je pogodila Svetlost, koja je bila sjajnija od podnevног sunca. Jednako neobična je bila Svetlost koja se, u prisustvu mnogih stotina svedoka, pojavila iznad reke Ohajo, 11. juna 1933 godine, iz nje je progovorio glas i dao Bratu Branhamu poruku. Prethodna poglavlj

Stih 23 kaže,

23 Jer anđeo Božiji, kome pripadam i Kome služim, javi mi se ove noći

24 I reče: Ne boj se, Pavle! moraš se pojaviti pred česarom, i gle, Bog ti je dao sve one koji plove s tobom.

25 Zato, ohrabrite se, ljudi, jer verujem Bogu da će biti tako, kako mi je rečeno."

Pa, zašto je Pavle govorio sa takvim autoritetom? Zato što mu je Bog poslao anđela na desnu ruku, i Pavle je govorio reči, koje mu je taj anđeo govorio. Pošto je anđeo bio Božji glasnik, Pavle je mogao reći: „Tako govorи Gospod.“ Znate kako se ova priča završava. Brod je, ipak, bio izgubljen, iako su se oni iz sve snage trudili da ga spasu. U jednom trenutku su hteli da ubiju zatvorenike, kako ovi ne bi pobegli, i Pavle ih je zaustavio. Jedan mornar je htio da skoči preko palube i odvoji se od svih ostalih, a Pavle je rekao kapetanu da im ne dozvoli da to urade. Pavle je znao da Bog ima način kako da ih spase, jer mu je rečeno da ni jedna duša neće propasti. Vidite li koliko je važno držati se onoga, što je Bog rekao? Ako je Bog poslao anđela da kaže Pavlu kako to treba da bude urađeno, tako je i trebalo da se radi. Pavle to nije mogao promeniti. Kapetan to nije mogao da promeni. Vojska to nije mogla promeniti. Sve je moralо biti tačno onako, kako je anđeo rekao Pavlu. Dok čitamo ovu priču, naša srca se raduju što se anđeo javio Pavlu, ali ja želim da svedočim o anđelu koji se javio čoveku Božijem, u našem, dvadesetom veku.

Prošle su godine od neverovatnog ranog života Brata Branham-a i njegovog obraćenja. Svim silama, koliko je mogao, služio je Bogu kao pastir i radnik u Carstvu Božijem. Radio je kao inspektor za zaštitu divljači, u državi Indijana. Početak potonje zapanjujuće promene u njegovom životu i službi, bio je događaj koji se dogodio 7. maja, 1946. godine. Počelo je to u samom tom momentu, dok je hodao ispod drveta javora, koje je raslo u prednjem dvorištu njegove kuće, u 8. ulici, u Džefersonvilu, Indijana; on i njegov prijatelj, upravo su krenuli u lov. Pričao je da je, kada je prolazio ispod drveta, jak vetar udario u drvo. Udario je u vrh javora, i učinilo mu se da će se drvo rastrgnuti na komade. Zateturao se od snažnog naleta. Žena i ostali su pritrčali do njega, misleći da mu je loše. Okrenuo se prema njoj i rekao sledeće reči: „Više od dvadeset godina ne mogu da razumem ovu službu, ovo neshvatljivo osećanje na sebi. Ne mogu dalje ovako. Moram dobiti odgovor! Da li je ovo od Boga, ili nije? Za čega je sve ovo?“

Rekao joj je da se sprema da ode, da će ostaviti nju i decu i da će, opremljen Biblijom i molitvom, otići da traži Boga, rekao je da će saznati odgovor, ili se više neće vratiti. (Njegova propoved „Očajanje“ govori o tome koliko čovek mora očajnički želeti, da bi Bog upravljao njegovim životom.) Pomislite u kakvom se tada očajanju nalazio, kada je rekao svojoj ženi da se neće vratiti bez odgovora od Boga. Za mene je to zaista sprovođenje onoga, što je on sam propovedao. Jer, čoveku je tako teško da se odluči na tako nešto. Kakva posvećenost Bogu: poznavati Ga, ili umreti. Neka tako bude u životu svakog od nas.

Odlučivši se na to i objavivši svoje namere, Brat Branham je otišao sam na osamljeno mesto, da traži Boga, rešen da pronađe odgovor na ovo čudno osećanje i pojavu, i da pronađe mir za svoje srce. Sakrivši se od svih i došavši na tajno mesto molitve, gde ga niko nije mogao uznemiravati, on je pao ničice pred Bogom. U knjizi „Čovek poslat od Boga,” spominje se

(kako je i sam Brat Branham često govorio) da je bio u šumarskoj kolibi, u Grinovom mlinu. Te kolibe više nema; raspala se i istrunula.

Na svojoj traci, "Priča mog života", Brat Branham nije ispričao sve detalje koje je ispričao svojoj ženi i deci, i koje je ispričao meni lično; ali te noći je, zapravo, bio kod šumareve kolibe, u pećini pored šumareve kolibe. U ranom životu Brata Branhamu, Bog ga je, jednom, odveo do pećine, o kojoj je često govorio u svojim kasnijim trakama, koju, kako je rekao, niko nije mogao pronaći. Kao da ju je Priroda specijalno uredila za njegovu upotrebu, jer se unutra nalazi veliki kamen u obliku stola, kamen u obliku stolice, a, takođe, i mesto na kojem je čovek mogao da legne i spava. Ništa od toga on nije stavio tamo, sve je to tamo i bilo.

Brat Branham mi je rekao da je, kada mu se anđeo ukazao, bio u pećini. Nadam se da ovo neće biti kamen spoticanja onima, koji su mislili da je Brat Branham rekao „u šumarskoj kolibi“, jer on upotrebljava reč „pod“, da je pogledao kroz „prozor“, znači, on mora da je bio unutar kolibe. Ali, on mi je rekao da je, kada mu se anđeo javio 7. maja 1946. godine, bio u pećini. Tačno kao 1964. godine, kada sam rekao: „Gospodine, vidim da ste vi prorok“, rekao je: „Brate Peri, ne govorim o tome javno jer ljudi ne razumeju što je prorok.“ U svojoj ranoj službi, on nije pominjao pećinu toliko, koliko u svojoj kasnijoj službi, jer sam siguran da nije želeo da to svima objašnjava. Pošto je bilo na tom mestu, mogao je, jednostavno, da kaže da se nalazi u šumarskoj kolibi, i to bi bilo dovoljno, jer nije bio nestrpljiv da priča o tome gde je ova pećina.

Brat Branham je pao ničice i ležao pred Bogom u pećini. Kada je sa svom iskrenošću izlio svoje srce tražeći od Boga, rekao je da je seo i čekao odgovor. Samo je sedeо i čekao da Bog odgovori. Tako smo ga često čuli kako kaže: „Oni koji čekaju Gospoda...“ [Sinod. prevod: „oni koji se uzdaju u Gospoda“. - Prev.] Tako često, kada se molimo, samo mi govorimo, a čim završimo svoje govore, ustajemo i odlazimo. Rekao je da je tajna u tome da nakon što ste se pomolili, morate imati strpljenja, da sačekate dok Bog ne odluči da odgovori. To jest, ako verujete da vas je Bog čuo, onda čekajte odgovor.

Brat Branham je u svom životu potpuno verovao u Božju volju.

Negde oko jedanaest sati video je da se pred njim pojavila neka vrsta svetlosti. Podigao je glavu i ustao da priđe toj svetlosti: to je bila ta zvezda koja visi. Nije to bila zvezda petokraka, već više kao vatrena lopta. Tada je začuo zvuk koraka i prišao mu je visok čovek. Po izgledu, ovaj čovek je imao oko stotinu kilograma, bio je tamne boje, bez brade, kose do ramena. Kada su im se pogledi sreli, Brat Branham se veoma uplašio, ali stranac ga je prijateljski pogledao i počeo da govorи. Kao što je anđeo stajao pored Pavla i davao mu uputstva, tako je ovaj anđeo stajao pored Brata Branhamu i davao mu uputstva. Podelio sam ove smernice u sedam odvojenih kategorija:

„Ne boj se!“, rekao je anđeo, smirujući Brata Branhamu, i nastavio rečima: „Ja sam glasnik koji vam je poslat iz prisustva Svetog Boga. Ovo je bila prva faza u kojoj je odagnao sav strah i predstavio se.

U drugoj fazi, rekao je Bratu Branhamu o svom životu: „Želim da znaš da je tvoj izuzetan život bio sa svrhom, pripremajući te za delo koje je Bog odredio za tebe od rođenja.

Treća faza: anđeo mu kaže da postoje određeni uslovi koje mora ispuniti i ispuniti. Rekao je: „Ako si iskren i možeš da nateraš ljude da ti veruju...“ I onda je prešao na četvrtu fazu, rezultati toga:

Rekao je: „... ništa ne može da odoli tvojim molitvama, čak ni rak!“

Obratite pažnju na već izgovorene reči anđela. Umirio je Brata Branhamu i predstavio se. Ispričao je šta je znao o njegovom prošlom životu i njegovoj svrsi. On je, takođe, rekao da mora biti iskren, i da mu ljudi moraju poverovati. Ovde bih želeo da dodam svoje reči: ako je anđeo Božiji rekao Bratu Branhamu da čak i on mora biti iskren, koliko se ove reči više odnose na nas, da moramo biti iskreni? Takođe je bilo važno da se pobrine da mu ljudi veruju, stoga, ako ne verujete da je Brat Branham Božiji prorok za ovo doba, onda njegova poruka i njegova služba nisu bili za vas.

Peta faza anđelove poruke bila je da upozori ljude da, pre nego što izađu pred ovog Božijeg čoveka, treba da priznaju svoje grehe, i da on treba da kaže ljudima da njihove misli pred prestolom Božijim govore glasnije od njihovih reči. Ovo je bilo upozorenje celom čovečanstvu.

Anđeo je tada prešao na šestu fazu i ispričao Bratu Branhamu o njegovom životu i budućoj službi. Bilo je rečeno da će propovedati mnoštvu širom sveta, da će stajati u prepunim salama, a pošto nema dovoljno mesta, neki ljudi neće moći ni da uđu. Njegova crkva u Džefersonvilu će postati centralizovana lokacija, kuda će ljudi iz celog sveta dolazili kod njega, tražeći od njega da se moli za njihovo oslobođenje.

(Zapamtite, u tom istom gradu, Brat Branham je važio za neobrazovanog, prezrenog, izopčtenog mladića. Zbog reputacije njegovog oca, bilo je trenutaka kada bi hodao ulicom i ljudi bi prelazili na drugu stranu, da izbegnu Brata Branhamu. Oni su bili toliko siromašni, da nije imao ni košulju za školu, pa je obukao jaknu i zakopčao je do vrata. Jednom, kada je imao osam godina, htio je da zapiše pesmu koju je izmislio, i za to je morao da pozajmi olovku i parče papira, od druga iz razreda. Nije imao svoje. Međutim, evo, stajao je anđeo i govorio mu o nečuvenoj službi koja dolazi. Sestra Branham mi je rekla da je došao kući i ispričao to, a kada je stigao prvi poziv na prve sastanke u Sent Luisu u Misuri, morala je da uzme njegove bele košulje, otvari kragne i okrene ih naopako, jer je bio previše siromašan, da bi kupio novu košulju. Nije imao ni pidžamu, i u Sent Luisu su mu je dali. Ponosno je došao kući sa pidžamom, jer je nikada u životu nije imao.)

Ali, evo, anđeo je stajao i govorio mu: „Ti ćeš propovedati mnoštvu ljudi, i hiljade širom sveta će doći k tebi za molitvu i savet“. I to nije bilo sve, nastavi anđeo i reče sledeće reči: „Molićeš se za kraljeve, vladare i monarhe.“

Pitate: „I to se dogodilo?“ Da vidimo da li se to desilo.

Sledeće nedelje, Brat Branham se vratio u svoj mali tabernakul, a stari ljudi mogu da vam ispričaju kako je ovaj mladić, bez svake senke sumnje, pričao šta je anđeo rekao, i govorio: „Hiljade će doći ovamo, vama, čak, neće ni ostati mesta. Nećete moći, čak, ni da nađete mesto, ako ne bude iskreni prema Bogu i ne budete dolazili ranije.“ Ljudi iz grada, obrazovani

Ijudi, gledali su ga i govorili: „Ne, Bili Branham, ljudi ni za šta neće doći ovamo.” Ali, da li je bilo tako? U arhivama Brata Branhamu se nalazi pismo bivšeg kralja Engleske, Džordža 6. u kome mu se zahvaljuje, što je došao da se pomoli za njega, na kraljevu molbu, i što je kraljeva bolna noga bila izlečena.

Takođe, na jednom sastanku, kada je Brat Branham propovedao poruku vere i isceljenja, bio je jedan veoma poznati kongresmen u invalidskim kolicima, koji je sedeо između redova u zadnjem delu zgrade, koji je godinama bio član Kongresa Sjedinjenih Država. Poput Pavla u Delima apostolskim, Brat Branham je prekinuo svoje propovedanje, pogledao čoveka i rekao: „Gospodine, vidim da imaš veru da ćeš biti izlečen. Ustani i izadi iz tih invalidskih kolica.” I kongresmen Apšo, koji je bio prikovan za invalidska kolica više od šezdeset godina, ustao je na noge i krenuo niz prolaz, slaveći Boga. Vratio se u Vašington, glavni grad Sjedinjenih Država, stao na stepenice zgrade Kapitola i proglašio Vilijama Meriona Branhamu Božjim prorokom dvadesetog veka. Svake godine za Božić, verno radeći to do kraja svojih dana, kongresmen je Bratu Branhamu slao šešir, firme “Stetson.” Međutim, za razliku od njega, postojali su i drugi ljudi na svetu, koji su okretali od njega svoje noseve, kao od stranca. Jednostavno ga nisu slušali, ili nisu mogli da ga čuju.

Isceljenje kongresmena Apšou, objavljeno je u Reader's Digest-u. Nije li zanimljivo da su dva divna članka o sličnim isceljenjima, iz života i službe Brata Branhamu, objavljena u najtiražnijem svetskom časopisu Reader's Digest, najpoznatijoj publikaciji na svetu, posle Biblije? Ljudi kažu: „Pročitao sam to u Reader's Digest-u”, kao što drugi kažu o Bibliji. Nema sumnje da je sam Bog ovo odredio tako, da svet sazna da je poslao proroka. Da su samo slušali.

Kada je Brat Branham bio u Rimu, imao je priliku da poseti papu Piju 12. Bio je upućen šta tačno treba da uradi, kako treba da pristupi rimskom Papi, da bi se udostojio audijencije tog ovog monarha, i rekli su da će morati da poljubi papin prsten. Ovo je bilo previše za Brata Branhamu, rekao je: „Sastanak je otkazan. Neću to učiniti nikome, osim svome Gospodu i Spasitelju.” Dozvoliće sebi da primetim, i budem podložan kasnijim napadima: zanimljivo, kada se Bili Grejem sastajao sa Papom, da li je poljubio njegov prsten? Kada ga je posetio predsednik Sjedinjenih Država, da li mu je poljubio prsten? Proroka nizašta ne bi prisilili da to uradi. Pogledajte starozavetnu priču o užarenoj peći, iz knjige Danila; Jevreji su odbili da se poklone pred likom; po prorokovim rečima, ovo je bio lik svetog čoveka!

Sedma faza anđelove poruke, odnosila se na različite faze službe Brata Branhamu. Neki se pozivaju na njih kao na prvi i drugi znak. Ali Brat Branham je o njima govorio kao o „tri poteza“. (Kao trzavi rezovi koje ribar pravi, da privuče ribu, zakači je i izvuče je.) Anđeo mu je rekao da će, pod pomazanjem, on biti sposoban da uzme čoveka za ruku, i pri kontaktu sa njegovim duhom, duh bolesti u tom čoveku će izazivati takvo ogorčenje i negodovanje, da će on moći fizički da oseti te vibracije na svojoj ruci.

Kada je govorio ljudima koju bolest imaju, to je ulivalo veru u publici, i oni su, takođe, počinjali da veruju. Da biste videli da je ovo po svetom pismu, potrebno je da pročitate Izlazak, 4. glava, stihove od 1 do 8, u kojoj se govorи o znaku u ruci, koji je Bog dao Mojsiju. Mojsije je morao da stavi svoju ruku u nedra, i, kada ju je izvadio, ona je postajala guba.

Opet je stavio ruku u svoja nedra, i ona je postajala zdrava. Bratu Branhamu, kao i Mojsiju, dat je znak u ruci, da inspiriše veru ljudi, kako bi mogli da shvate da je to bio čovek, poslat od Boga.

Kada sam prvi put video Brata Branhamu, on je prolazio kroz tu fazu svoje službe, manifestovao se „prvi potez“. Kada su ljudi izlazili pred njega, ako svojim vidom nije mogao da vidi njihovu bolest, na primer, slepilo, hromost ili paralizu, onda ih je hvatao za ruku, i, ako je bilo greha u njihovim životima, prvo im je govorio o njihovom grehu. To je u slučaju, ako taj greh još nije bio ispoveden i pokriven krvlju Isusa Hrista. Upozoravao ih je: „Pre nego što izađete, priznajte svoje grehe.“

Uvek je pušenje cigareta i duvana nazivao demonom. Mnogo pre Američkog medicinskog udruženja, ministarstva zdravlja, obrazovanja, socijalne zaštite i medicine, znao je da cigarete izazivaju rak. Ovu vezu sa duhom pušenja, video je i osudio još 40-ih godina. To je bilo pre nego što su žene počele masovno da puše. U to vreme, nije se često sretala žena koja puši. Vi nikako ne biste videli reklamu u časopisu, sa ženom koja puši. Ali, nakon što je duvanska industrija preuzela sve muškarce koji su bili strastveni prema njoj, počeli su da popularišu pušenje među ženama, a proizvođači cigara su ih već navikli, čak, i na cigare i lule. Dalja degradacija žena, bila je olakšana privlačnošću i šarmom koji su stvarali, ne samo pušenjem, već i alkoholnim pićima. Danas nećete naći reklamu za alkoholna pića, bez žene u njoj.

Kao što su žene propadale, tako je propadala i crkva. Žene su tip crkve. A čovek to ne može sprečiti. Sve će se dogoditi upravo onako, kako je anđeo rekao Bratu Branhamu, davne 1946. godine. Kao što je anđeo dao uputstva Pavlu, i sve se ispunilo, kako reče Pavle, tako će biti i sa ovom anđeoskom porukom, jer je došla od Boga proroku ovog naraštaja.

Drugi znak, ili „potez“, bio je da je poznavao tajne srca. Jednostavnim razgovorom sa ljudima mogao je da sazna njihovo ime i druge činjenice o njima. (Zapamtite da je Reč Božja oštira od mača sa dve oštice, razlučujući misli i namere srca.) Ljudi su počeli da vide ovu manifestaciju u službi Brata Branhamu, kasnih 50-ih i ranih 60-ih. Kasnije vizije i incidenti u poslednjim mesecima njegovog života, otkrili su mu svrhu prvog znaka. On je bio za identifikaciju i manifestaciju svih imitatora. I zaista, jedni su ga imali na levoj, drugi na desnoj ruci, treći su imali osećaj peckanja u laktu, još neki su ga osećali duž kičme, a bilo je i onih, koji su ga imali u desnom uhu.

Sve je to pokazivalo da je i u ovom naraštaju bilo ljudi, kao što su Janije i Jamvrije, jer su to radili zarad prezrene dobiti, zarade i uopšte nisu marili za ljude, za Reč Božiju, ili za puteve svetosti. Proglašavali su sve zaredom isceljenima i sramotili Reč Božiju. Isus je rekao: „Ne mogu učiniti ništa, ako mi Otac ne zapovedi.“ Ljudi su dolazili Bratu Branhamu i govorili: „Moli se za mene; Bog ti je dao moć.“ On je odgovarao: „Da, imam moć, ali mi nisu data uputstva.“ On ikada nije učinio ništa, dok mu Bog nije pokazao. Nije učinio ništa, ako mu Otac nije pokazao. Hvala Bogu za čoveka, koji je stajao uz Reč.

Kada je počeo drugi potez: razlučivanje misli i namera srca, odmah se pojavio novi rod jevanđelista, i oni su, takođe, mogli da vam otkriju tajne vašeg srca i kažu: „Tako govori

Gospod". Nema vremena da se sve ispriča, ali potpuno objašnjenje, u skladu sa otkrivenjem Svetog Duha i u svetlosti Reči Božije, nalazi se u snimljenoj poruci Brata Branham "Pomazanici na kraju vremena." Ovo je istinsko pomazanje Svetog Duha, ali su oni lažne posude. Pitaćete gde je ovo u Svetom pismu? Matej 7 kaže da će biti onih koji će reći: „Gospode, Gospode, nismo li u tvoje ime izgonili demone, vaskrsavali mrtve i isceljivali bolesne?" Ali Isus im je odgovorio: „Idite od mene, vi koji činite bezakonje; nikad vas nisam poznavao." Pojavili su se ljudi koji su činili znamenja i čuda, i da je moguće, prevarili bi i same izabrane. Zašto? Zato što su imali znakove, ali nisu imali Reč Božiju za telo Neveste.

Brat Branham je imao viziju, u kojoj je pokušavao da konopcem zaveže dečiju cipelu, a nije mogao to da uradi, jer je konopac bio deblji od ušica cipele. U drugom delu ove vizije, on je lovio ribu, a zatim počeo da pokazuje drugima kako se to radi. Kasnije je dobio tumačenje šta je značilo da je, kada je išao pred narod sa znakom u ruci, pokušavao da im to razjasni. Duh Gospodnj mu se obratio i rekao: „Ne možete pentekostalne bebe poučavati duhovnim stvarima." To se dogodilo, kada je pokušavao da provuče debelo uže kroz ušicu svoje cipele, i kada je pokušavao da pokaže drugim propovednicima kako da rade isto što i on.

Ali treći potez je trebalo da dođe, i kada mu je Bog to otkrio, rekao je: „Čuvaj ovu tajnu u svom srcu!" Brat Branham je rekao: „Kada te ostavim, ova tajna će ostati u mom srcu." O trećem potezu, poslednjoj fazi svoje službe, rekao je: „To je ono što će odvesti Nevestu u Uznesenje."

<http://www.believersnewsletter.org>



info.bnl.ministries@gmail.com